

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.ª atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

SA COREMA VE.

¡Oh, germans méus! molts son els accidents que molestan à ses criatures, y un d'els que més incomòdan es s'essè molt somiadó, per ses males consequències que pòt dú. ¡Oh! qui no es perseguit d'aquest defecte, no s'pòt formá idèa de lo dolent qu'es. Figura'vós, germanets, qu'heu comèsa una falta que per rès voldríau qu'es divulgás; però que tenguent dit defecte, no poden di «jò guardaré es secret;» perque, ¿qui vos diu qu'un dia, dormint al costat d'altres no vos poseu à somiá fòrt, manifestant d'aquest mòdo aquella falta? ¡Oh, Deu méu, y quants de disgusts pòt ocasioná un sòmit! ¡Oh! y quanta pena segons lo qu'un somiá! Escoltau lo que em passá 'vuy fa vuyt dies. ¡Ah!.... de pensarhí només, els méus ossets tramolan y cruixan. ¡Oh! quina nit més faresta!....

Heu de pensá, germans, que dissapte passat, devían essè devés les deu de sa nit, quant m'en vaitx aná à jaure, y en seguida me vaitx posá à somiá; però un sòmit tan pesat qu'encara no m'he pogut tranquilisá. Escoltau bé que tan mateix heu paga.

Quant apenes m'havía adormit, vaitx somiá que m'tocavan sa cara amb una ma molt freda y molt rostida, y qu'una veu fosca em deya:

—Axequèt, y 'vina amb mí; posarás atenció en tot quant veurás y sentirás, y cumplirás els encárrechs qu'et farán.

Còm vos podeu figurá, tot retgirat vaitx badá els uys, (somiant s'entén), y vaitx veure que qui m'havía tocat y parlat, era un *esqueleto humá*; el que sense dirmè rès pús, m'agafa per sa mà y ja varem essè parits per l'ayre, y amb un pensament atravessárem l'espai, y m'presentá à una tèrra rodeltjada d'una atmósfera tan blanca còm sa llet; y arribats que fórem, s'*esqueleto* se pegá dos còps à n'els pits, y els séus òssos féren un rendu tan fòrt y tan estrany, que sa méua llengo sòls no heu pòt es-

plicá; jò subava d'un mòdo espantós; tenia fèbra, després d'havè fèt aquell rendu, s'*esqueleto* badá sa boca, y pega un crit tan horrendo que fé retroná l'espai!

—Sortiu, ànimes, (esclamá,) y digau lo que vulgueu à n'aquest mortal que vos present.

En seguida vengueren à devant mí una infinitat d'ànimes, y una d'elles me digué:

—Mortal; tú qu'un podè misteriós t'ha duyt à sa nòstra presència; te suplich dignes à n'els méus fiys que m'tròp à n'el Purgatòri, perque en ses fèstes, abans d'anà à missa, sempre me aturava à sa taverna à passarmè una tasetta d'aygordent per sa gargamella, y amb s'oloreta que fèya dins l'Iglesia, distreya als qu'ohian missa à n'es méu costat; y aquesta costum m'ha duyt à n'aquest llòch d'espació, per sa part d'escándol que donava antes d'entrá dins l'Iglesia y quant estava à dedins.

Sortí una dòna y digué:

—Mortal; tú que sa voluntat de l'Omnipotent t'ha presentat aquí, te deman me fasses la gracia de dí à sa méua fiya que prech per jò, ja qu'ella es sa causa que m'tròb à dins d'aquesta flamada; perque per donarlí gust, un diumenge horabaixa, en llòch d'anà à unes Coranthòres, la vaitx acompanyá à un ball de *boleros* amb no molt bona intenció, y per aquesta falta me tròb aquí; dientlí qu'es deix d'anà de balls y que procur cuydarsè de s'animeta.

En sortiren moltes d'altres y esplicaren ses faltes que les havia duyt à n'el Purgatòri; y totes elles abans de tornarsen, em deyan:

—Mortal; recordaulós que sa *Corema vé*; que no pèrdin es temps en balls y altres cosetes que no son cap mica edificants, y que devegades son causa de sa perdicció de moltes ànimes; per lo mateix, convé aprofitá es temps en hònes òbres, perque Deu Nòstro Senó demanarà conta molt estret per tot allò qu'hem malgastat en pomades, vestits albaques, *poleros* y aygos d'olò per anà de balls y *bureos*, quant à cada passa se veuen tants de pobrets que no ténen pa per

doná à n'els séus infantons ni ròba per taparlós.

Quant acabaren de parlá aquelles ànimes, s'*esqueleto* (¡oh!.... jò tremol sòls de pensarhí;) s'*esqueleto*, còm deya, se aterrá à jò y es deixá caure, y amb un moment atravessarem alra vegada l'espai, y em presentá à devant d'un llòch molt més farest qu'es primé. ¡Oh!.... aquella tèrra primera estava rodeltjada d'una atmósfera blanca còm sa llet; però, aquesta, ¡ah! aquesta ho estava d'unes tenebres espantoses; y d'un nigul de fòch à un mateix temps, y hey havia una multitud iumèsa de Dimònis, ocupats tots en doná torment à ses ànimes qu'allà hey havia, y que per desgracia eran moltes. Una vegada allà, s'*esqueleto* pegá un crit tan diforme y una remenada d'òssos tan fòrta, que fins els Dimònis manifestaren haversè retgirats.

—Sortiu, (cridá s'*esqueleto*;) sortiu, ànimes malahides; y vòltros, Dimònis, callau y retirauvós.

A n'aquell moment se sentí un rendu extraordinari; eran els Dimònis qu'es precipitavan à n'es fondo d'aquell abisme insondable. Llavò sortiren en diferents formes una infinitat d'ànimes vermeses còm es mateix fòch, pues no eran altre còsa. Posades totes en filera y formant grupos per ordre de pecats, los digué s'*esqueleto*:

—Vòltros, hòmos, teniu permís per parlá amb aquest mortal.

Donat que fonch es permís, s'adelantá un d'aquells grupos y es que feya cap em digné:

—Mortal; tú qu'encara te tròbes en llòch de podè fé penitència, aprofita es temps si no vòls veni à patí per tota la eternitat à dins d'aquest llòch de pena que may s'ha d'acabá; afluixèt de ses còses del mon, y posèt bé amb Deu; y tant à tú, còm à n'els demés mortals, vos feym present que sa *Corema vé*, y que sereu felices si en feys bòn ús, y desgraciats pera sempre si despreciau aquest temps tan bò que se vos dona, perque vos pugueu arrepenit de ses ofenses qu'heu fèstes al Diví Creador. Mira, mortal; jò, y es grupo que represent,

mos trobam aquí, d'hont no 'n sortirèim may, per lo negre pecat de passà els dies y ses nits enfoñats per dins tavernes, cases de jòch y altres casòtes, ahont no mos ocupavam en res més qu' en beure, jugá y fletomá; faltant à ses obligacions de ca-nòstra, y tenint sempre sa familia abandonada; per axò ara els Dimònis mos fan beure plom fús en vés de resòlis y aygordent; y amb un ferro calent mos puñan sa llengo per lo molt que flastomavem. Per lo mateix, vos aconsejám que no anèu de tavernes, y quant tengueu sèt pegaulí d'aygo qu' es lo més barato; y si vos diuen que fa grans nòts à dins sa panxa no 'u cregueu, axò son mentides. ¡Oh, mortal! si nòltros poguessem torná à n' el mon, no més que fós per un dia, ¡ja 'n faríam de penitència! però, ara....

Aquí pegaren un crit molt desesperat y caygueren còm una bomba à dias es fòch lent un rendu amb ses dents capàs de fé tramolá ses montañes.

Sortí un altre grupo y em digué el qui el representava:

—Nòltros mos trobám à n'aquest llòch de maldició, perque no pensavam sinó en sa nòstra còrpora, importantmós molt pòch si els altres se morían de fam; sa nòstra consciència era molt gruixada, de res mos empatxavam sinó de doná gust à n'els nòstros capritxos, y per axò robavam en públich y d'amatat, tantes vegades còm podíam. ¡Ah! si ara mos fós permés restituhí y vení à n' el mon, per pòch temps que fós, pens que ninguns tornariám à n'aquest llòch de pena eterna; perque fariám molta de penitència; però ja no hey ha remey; per lo mateix, vos feym present que *sa Corema vé*.

Y donant un jay! de desesperació, caygueren altre vegada à dins es fòch entruñellats els seus còssos lo mateix que serpents.

Quant hagueren parlat els hòmos, digué s' *esqueleto*:

—Dònes; sortiu y posauvos per ordre de pecats, y que parlin primé ses murmuradores.

En seguida prengué sa paraula una véya y em digué:

—Oh, tú, mortal; que la voluntat del Just t'ha duyt à sa nòstra presència per los seus fins particulars; te feym à sèbre qu' es lleitx pecat de sa murmuració mos dugué à n'aquest llòch de torment, que may s' ha d'acaba; perque jò may passava més gust que quant murmurava; y quant més honrades eran ses persones més los aficava sa guinaveta; y lo pitjor era que jò tenia tots els defectes que suposava à n' els altres; perque, véya còm era, encara guardava resábís de quant era jove. Jò bevia, jò jugava, jò flastomava, jò era un depòsit d'impuresa, jò posava pèsta entre els méus fiys y ses séues dònes; amb una paraula, jò may estava més contenta que quant per ses méues murmuracions es desunián ses

families, y lo més trist era que may vaitx pensá qu' axò fós pecat. Però, ¡ay! que quant arribá es moment de la mòrt, à les hòres heu vaitx coneixe, y no heu vaitx podè confessá, perqu' els Dimònis me fermaren sa llengo y tan prest vaitx doná s' últim baday; em precipitaren à n'aquest fòch etern; per lo mateix, te fas present que *sa Corema vé*; y si els estat murmuradó, confessèt y no tornes murmurá, perque de lo contrari, no te escaparás de vení à n'aquest llòch de penes y desesperació eterna.

Y acabat de parlá caygueren altra vegada à dins aquell profando pou.

Sortí un altre grupo, y una d'elles me digué:

—¡Oh, mortal! te fas à sèbre que tot aquest grupo estám aquí p' es pecat de sa vanitat; perque tot es nòstro cuydado no era altre sinó enllestirmós bé, posantmós hòns vestits, hònes alhaques y moltets de *polvos* per sa cara y aygos d'oló p' es cap y per sa ròba, cridant de aquesta manera s'atenció d'els hòmos; que maldament no hey hagués intenció de.... però, ja 'u vey; de tot mòdo faltavam y eram causa de qu' altres faltasen; y sobre tot, aquells gastos superfluixos que no servían sinó en perjudici d'els nòstros marits que passavan la pena nègra per guañarhó ó per tenirhó. ¡Vaja! no acabaria may de parlá; però vos vuy dí que *sa Corema vé*; aprofitaulè en fé penitència, y lo qu' heu de gastá amb so *lujo*, val més qu' heu doneu à n' els pòbres.

Acabá de parlá, y totes elles donant uns bramuls de lo més horrendo, desaparegueren per dins d'aquells gròssos avenchs.

S'adelantá un altre, y em digué:

—Aquest grupo representa es pecat de s'impuresa, y còm es un pecat tan lleitx y tan asquerós, no m'explicaré; però te diré que t' en decantes tant còm pugues, y que pensis que *sa Corema vé*; fé bon ús d' ella, perque sinó, jò t'assegur que vendrás a dins aquest llòch de misèria y penes per *in secula seculorum*.

Y donant un jay! de lo més sentit pegáren de cap à dins aquell gran pou de fòch etern.

Se presentá també un grupo d'hòmos y dònes, y me digueren qu'havían estat mestres d' escola y de costura, y que à pesá de que se los pagava perque ensenassen à tots per un igual, no heu havían fèt axí sinó que tot es seu cuydado l'havían posat amb aquells que de caséua los feyan qualque regalo, y que s'empatxavan molt pòch d'els altres, perque estavan per lo positiu; ¡ja es de rahó! era tan bò en temps de matanses un bossí de *llom*, un bossí de *ventresca* y també qualque enfilay de *botifarros* y altres cosetes; però, ja heu veus mortal, si ara torrá bé es *llom* y sa *ventresca*. ¡Oh! si ses còses se poguessen fé dues vegades!....

Aquí un bótifarró de fòch se los en-

tre vessá à dins sa boca, y no poguent dí res pús caygueren pegant cuques-vèles à dins sa llamada murmurant: *sa... Co... re... ma... vé...*

Amb axò me vaitx despertá de lo més retgirat. ¡Oh! vaja un sòmit pesat, germanets méus! Vaitx cridá, y tota sa familia vengué, y me vaitx aferrá amb élls, y no vaitx volé qu' en tota sa nit em dexassen totsòl.

Aquí teniu esplicat, germanes, aquest extraordinari sòmit, y en compliment à lo que 'm prengué s' *esqueleto*, he pensat ferhó públich per mèdi de L' Ignorancia, recordant lo qu'aquelles ànimes me varen encarregá amb tant d'interés, que *sa Corema vé*, milló diré que ja hey som; y al mateix temps dirvos que mos interessa es fernè bon ús, y que podèm deixá aná totes aquelles diversions que mos pòden conduhí à n' es pecat. *Penitentiam agite* (1). *Facite fructos dignos*

(1) Matt. c. III. v. 2.

penitentiae (2). Sí, germanets; fassèm

(2) Luc. c. III. v. 8.

penitència y bé à qui mos fa mal; y pensèm que 'n l' hòra de la mòrt tots voldriám havè fèta bona vida. Sí, fòra gastos superfluixos; lo qu' hem de gastá en tonteries val més donarhó à n' els pòbres, y podria essè qu' axò bastás per obrirmós ses portes del Cèl, ahont tots mos hi vejèm. Amèn.

UN RONDAYÉ.

ELS AUCELLETS Y ELS HOMOS.

¿Quantes de costums morals
Pòdan aprendre en el dia,
Els hòmos; (ay, ¡quí heu creuria!!)
D'els mateixos animals?

¿No vèys ben dematinèt
Abans de s' auba sortí
Còm li surtan à caní
Els aucells amb son cantèt?

Y l' hòmo se torna un jay
Y malbaratint la vida
Del sòl l' hermosa sortida
Tant sòls no l' ha vista may.

Encara po es pòst el sòl
El gall cerca la porxada,
El passarell l' enramada
Per descansá de son vol.

¿Y els hòmos per dins cafés
O teatros sa nit passan,
O uns als altres s' arrabassan
Amb so jòch els seus dinés?

¡Mirau aquells dos ropits!!
Que fan feyna tot lo dia;
Compònen plèns d'alegría
Un nilhuet pèr sos petits.

¿Quantes mares sens amó
Son botxins del seu infant!!
Son ¡hienas!! que van juntant
Amb altres crims, el majó.

¿Observau aquell gorrió
Que dins son béch d' un granet?
Mirau còm s' en vá tot dret
A donarló a son amó.

¡Ay! ¿quants de pares trobám
Que fonan d' una jugada
Sa setmana qu' han cobrada
Y els séus fíys plòran de fám?

Quant els aucells ben vestits
De ploma arriban à está,
Los ensèñan de volá
A tots, sos pares à crits.

¿Quants d' hòmos als séus infants
No's cuydan de educarlós,
Gosant d' abandonarlós
Igual que si fossen cans?

Mirauvós aquell esbart
D' aucells qu' amb gran unió
Alaban à son Creadó,
D' el día la major part.

Y s' hòmo no té descans
Compuent amb gran rigó
Armes de destrucció
Per fé mal bé els séus germans.

Quant el camp es blanch de néu
Y el fret tot heu estermína
Un pòbre auell dalt l' auzina
Conformat alaba a Deu.

Y l' hòmo en lo séu pená
No sap sufri amb paciència,
Y de Deu la Providència
Blasfema sens may pará.

Alaba à Deu l' auellet
Quant gòsa de llibertat
A dins la gabia tancat
Y quant el llas el té estret.

Y l' hòmo no passa un día
Sens fer ofenses à Deu.
¡Si qu' es dolent lo còr séu
Qui no 'l coneix, no heu creuria!!

MESTRE GRINOS.

ES SERRÓ DE MESTRE PEP.

A una vila de ses moltes qu' es tròban baix des pèu de sa muntanya de sa nostra dorada illa, devés l' any de sa nevada general, vivia un hòmo que no es sap de quines égos sortia; no tenia més nòm ni més llinatge que mèstre Pèp. Era conegut de tothòm per un hòmo de bé; encara que no poschís grans lletres, poschía una tàctica à pròva de bomba, y còm un que diriam dó de consej. Lo cèrt es que casi sempre tenia sa casa plena de gent que li demanavan parè, y sens que faltás cap any que no escalfás ses cadires de La Sala. Sempre havia de essè es president de totes ses associacions de la vila; y si tenian una qu' altre sessió, no tengueu pò qu' aquesta

acabás fins qu' es nòstro *héroe* en qüestió deya *consumatum est*. Ja hey havia estona ferm que volian fé uns fanals per sa llum pública de la vila, però tateix fins que mèstre Pèp digué *fiat lux* no posàren fil à la guya.

Es per escusat es dirvós qu' amb so bòn resultat des maneix de mèstre Pèp, se féu tan proverbial es séu tày, que si sortia s' Ajuntament éll romanía còm à per nombre, y els qu' entravan de nou el trobavan à s' inventari.

L' hòmo s' havia engrehit tant que se creya que de sa séua altura no 'l poria fé devallá cap vent del mon; ja havia arribat à s' edat d' hòmo madú; ja alguns cabeyts blanchs se veyan à n' es séu cap, y sa séua cara comensava à pèdre es vernís y à fé tavèlles; y fós sa sòrt que no 'l protegís, fós qu' els negòcis d' els altres li fèssen descuydá els séus, puis feya de mercadé, lo cèrt es qu' amb un santiamèn perdé sa xaveta y sa tramontana de vista, y se quedá més pelat que un coní escorxat.

Sa primera vegada qu' entrá en tèrna p' es nou Ajuntament, totes ses candidatures sortiren cándides, vòl dí, de coló blanch. Per dins ca-séua ja no s' hi veyá ningú per demanarlí conseys; amb una paraula, desde qu' havia fèt bancarrota el miravan còm un fematé.

Mèstre Pèp heu sentí molt à n' aquest desprèci, y deya que si se veyá à torná poschí alguna cosa y el tornavan fé persona s' en durían un xasco rimat.

Còm tenia vèna de mercadé, no li fonch difícil torná à adquirí alguna cosa, y després amb s' ausili d' un amich séu, comensá à prosperá y en pòchs ans torná essè mèstre Pèp d' en temps primé. Sa primera votada per entra Retgidó, tengué tots es vòts à favor séu, y à dins ca-séua s' hi tornava veure gent còm altre temps per prendre conseys.

Quant l' hòmo trobá qu' era s' hòra de fé comprendre à n' aquell populatxo mal entés, que no es sa riquesa que fa els hòmos honrats ni sabis, los pará sa siquent broma. S' hi presentaren dos hòmos à demanarlí un consej; y ell, dissimulant, digué qu' entrassen dins un cuarto; y treguent un serró de doblés y posantlò demunt una taula digué:

—Vat' aquí qui vos ha de doná consej. Jò, quant pòbre no valia rès, ni ningú venia per cap dictámen; ydò, son els doblés que valen; ells que vos donin es consej.

Aquells hòmos s' en anàren molt escaldats, y més quant sentiren que digué que de per envant es séus parès serían amb un garròt à n' es primé que s' hi acostaria.

Es mateix xasco doná à s' Ajuntament que li demaná un día es séu parè per fé un banchs nous per La Sala. Se tregué un serró d' unses d' òr, y digué que li demanassen consej; y després d' haverlós apostrofats los abandoná diguent:

—Val més cuydarme de lo méu, no

fós còsa que si 'm tornás pèdre, no 'm tornasseu à tirá cosses.

Sabeu quina llissó mos dona amb so séu serró mèstre Pèp; primerament mos fa veure que jamay hem d' olvidá ses nòstres ocupacions pròpies per ses d' ets altres y ménos per tonteries de política: recordant aquell adagi que diu: «Val més guardá es pá que 'n no tenirnè anar-ne à cercá.» En segon llòch dona una llissó à tots aquells que creuen qu' en sa riquesa s' hi tròba sempre s' instrucció, s' honradès y sa probidat; y, ¡sabèu que van d' equivocats! ¡quants n' hem vists, y en veyem, qu' apesá de tení bastant son uns asets dignes de dú albardá! y per altra banda, ¿no 'n veyem molts de pòbres que sa séua instrucció y provada tàctica, los mereix un destino que seria profitós per tothòm, y s' están arreconats dins ca-séua? y si los preguntau perqu' están axí, vos respondran còm es paralítich del Evangeli «*Domine: hominem non habeo*»; som pòbre, y no tench ningú qui 'm don sa má; no tench pessetes, y no valch rès.

¡Deu fassa que mos ilumin à tots amb aquesta matèria, es serró de mèstre Pèp.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Avuy es un día trist per Ciutat y per Mallorca. Aquelles persones que ténen còr; ó son fuytes lluny, ó están retirades dins ca-séua per no presència sa mòrt forçosa d' un hòmo, en justa expiació d' els séus crims, y per ecsemple de molts que seguixen avuy en día el camí de perdició.

¡Desgraciadament no tots fugiran des llòch ahont s' ha de celebrá s' execució que demana la vindicta pública! Gent curiosa ó àvida de sensacions acudirá en tropell à presència el suplici, quant nòstros desitjaríam que no hey anás un ànima, perque rès hey ha que mos horroris tant còm el veure llevá la vida à un germá nòstro.

Voldríam qu' aquesta pena no fós necessaria. Voldríam veurerla desterrada d' es nòstros còdichs. Y voldríam que tothòm, comensant p' els governants més elevats y acabant p' els mateixos pares de families, que llamentarán amb nòstros s' horror d' aquest acte, se fèssan bé el càrrech qu' el milló mòdo de suprimí sa pena de mòrt es s' establí sa regla de vida.

Cuydau de s' educació d' els infants moral y física, y evitaren ses resultes de s' abandono amb que los criau. Deixau prosperá ses rèls que van à cercá ses hònes aygos d' es catolicisme y es tronch creixerá sá y fòrt y no l' haurèu de tayá ni escapás may.

Avuy en día perqu' es fruyt sia més gròs, regám amb fems ses rèls d' els in-

dividuos. Ses rèls se podreixan y no les tocám y les deixám prosperá fins que sa podridura arriba à n'es tronch, y llavò perque aquest mal no es comunich à n'els altres tronchs, mos veym obligats à tombarlò en terra. ¡Mal sistema!

Sempre tendrèm aquests funests resultats. De lo dolent no 'n pòt sortí més que dolentia. Y sers dolents tendrèm fins que 'n lòch d'espargí fems p'en terra, reguèm amb aygo clara y de bona font ses rèls del gènre humà.

Primé es s'ligiene que sa medicina. Val més prevení que corretgí.

¡Quant serà el dia qu'hey veurèm clá!

Al entretant tenim un ser ménos.

¡Ay! ¡Que Deu s'apiat d'aquest germa nèstro!

Ja som dins sa Corema.

Nòltros mos n'alegrám, perque si bé mos agrada el veure que ses belles arts donan pròves de vida en richs detalls que adornan es llochs destinats à reunions públiques, mos sab greu s'havé de criticá ostentacions de realisme poch pudorós, vanitat mal entesa, y estuleres no posades à son lòch.

Es carnaval dins Palma té un mal, y per axò no se presenta may amb aquella animació d'altres capitals. Es mal es sa pèca educació (en tot ram) que se dona a n'es pòble en general; y els fèts indignes d'una capital còm sa nòstra que sòl produhí aquesta falta d'educació. D'aquí neixen ses paraules mal sonants que se permeten els uns indegudament; y ses crítiques ó correccions de mala lley que fan els altres, dins terrenos que están enfora del que pertany à sa vertadera civilisació.

No'n parlèm més. Ja som dins sa Corema.

Que tothom procur posarsè rècte en Deu; y si ha pecat, no tornahí may pús.

Agrahím s'atenció qu'ha tengut amb nòltros la Societat marítima *La Isleta*, presidida per Don Lloaxim Quetgles, enviatmós sa *Memòria* de sa sèna junta general celebrada darrerament.

S'empedregat d'es carré de Sant Mi-quèl fa vía y vá de lo milló. May havíam vist ses obres municipals à tanta altura. Donám s'enhorabona à s'Ajuntament per aquesta millora, y quant pensám sa netedat qu'hey ha ara dins es bossí ja fèt, y recordám es fanch y brutó qu'hey hauria, si no estigués còm está, amb sa brusca qu'ha fèta; l'hey redoblám amb molt de gust.

Mentres segueixca per aquest camí, deixant aná rahons foradades de partits y personalitats, tothom l'alabarà y li ajudarà. Que procur que sa gent y es carros pugan passá prest desde sa plassa d'es Banch de s'Oli à sa Majó ó de ses

verdures, y encara es vecindari estarà més content, satisfèt y alegre. Aquest camí es el bò, y no s'altre.

Avuy en dia s'industria progressa de una manera alarmant. Ara hem sabut que d'els orins en fan *champagne* y *cognac*, dues begudes tan cercades per ses taules hònes.

Fan sucre de padassos véys; una fàbrica alemana n'ha fèt més de cent quintás amb un any.

Fan perles falses qu'els peritos més inteligents no les saben diferenciar.

Fan aygordent de qualsevòl còsa fins y tot de ses burbayes des fustés.

Fan fraules per mèdi de s'electricitat y sa néu.

Fan una casta de diamants de vidre amb un llumet elèctrich dedins que sa vista no pòt resistí els séus raijs de llum enlluernadora.

Per lo mateix; tot s'imita, tot s'adultera, fins se fan òus artificials que pareixen naturals.

S'industria se fa la reyna del Univers.

MEJÚA DE COREMA.

Arengades, Bacallá,
Olives y Carabassa,
Blèdas, Arròp y Melassa.
Metles, Tàperes y Pá;
Cames-ròtges y Sàfrá,
Ays, Sèbes de tota classe,
Bastina de tota rassa,
Peix d'escata si n'hi ha;
Caragòls sense esmoca,
Aglans, figues sèques, panses,
¡Vat' aquí ses varies danses,
Qu'ara mos tòca ballá!

MESTRE GRINOS.

CRIDES.

Se fá present à n'es publich qu'els pòchs **Calendaris de l' Ignorancia** que quedan, se donarán amb un 25 p^{ce} de rebaixa.

Per lo mateix ja podeu corre à can Rotgé, à sa Cadena de Cort, n.º 11.

TARGETES DE VISITA

à n'es quinze minuts y à n'es prèus sigüents:

100 targetes blanques ó colós. . . 6 rs.

100 targetes endolades. 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Es *vinagre* fa mal à n'es vi bò.

SEMBLANSES.—1. En que té mola.

2. En que té punts.

3. En que no té pòls.

4. En que té formes.

XARADA.....—Ma-ta-poll.

PREGUNTES.—1. Es vi bò y ses plorreyetes de ses dónes.

2. Sa veritat y sa virtut.

CAVILACIÓ.....—Sagrera.

FUGA.....—Val més guardá es pá que'n no tenirné anarné à cerca.

ENDEVINAYA.—Una campana.

GEROGLIFICH.

E E E E á M I J 1

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa Doctrina Cristiana à ses claus de Sant Pere?
2. ¿Y sa Doctrina Cristiana à una comèdia?
3. ¿Y sa Doctrina Cristiana à sa Plassa Majó?
4. ¿Y sa Doctrina Cristiana à l'Iglesia?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª ret xa lo qu'hey ha dins Ciutat; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un temps; un verb; sa 4.ª, es lòch ahont sa celebra una divresiò populá; sa 5.ª, una part d'es còs; y sa 6.ª, una consonant.

UN PETISCURRIS.

XARADA

Sa primera es membre humá
Des qui més mos ne servim;
Segona y tèrsa en prenim
Per sa gana recobrâ;
Prima y tèrsa es un maná
De gent qu'hey vòl arrivâ;
Es tot es un instrument
Bò per fé feyna rebent.

UN EMPLEAT DES CARRIL.

CAVILACIÓ.

D' OLLA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

.ui .o. .a. .o . . ' . ' a.u.a

ENDEVINAYA.

No som moix y rap molt fòrt;
Es temps que'm dura sa vida,
Però si rap fòra mida
Es quant fa temps que som mòrt.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

1.ª MARS DE 1884

Estampa d'En Pere J. Gelabert.